

#DeSkjulteHelte – fortællinger om vores frivillige og medlemmer som er med til at gøre en forskel for sporten

Poul Erik Hansen, som de fleste kender under øgenavnet "Filler", har været med siden 1963 og har et 55 år gammelt instruktørcertifikat. Han har A og B certifikat nr. 1, C-certifikat nr. 2 og instruktørcertifikat nr. 3, så han er blandt de allerførste i sporten, som blev uddannet springer og instruktør. Filler har desuden været med til at gøre DFU til en Union, hvor vi også fik navnet Dansk Faldskærms Union. Han var med på det første landshold til VM i Stil og Præcision, og var også en del af det første 8-mandslandshold, som var til VM i Frankrig – en mindeværdigtur, som dem der var med, kan nikke genkendende til.

Filler har set sportens udvikling, både i forhold til kultur, udstyr og organisering. Vi er været så heldige at få Filler på besøg til en kop kaffe, hvor han fortalte sin spændende historie i sporten.

Læs med her og få bl.a. indblik i datidens runde u-styrbare skærme, hvad der drev ham til at fungere som instruktør i 55 år og hvad han ser som sportens akilleshæl.

Frit fald i god stil. Bemærk den anderledes hjelm.

Det startede i 1963 med gymnastik og rullefald

Filler startede i efteråret 1963, hvor han mødte op på Svanemøllekaserne. Han beskriver det således:

"Jeg blev inspireret til at gå i gang med sporten pga. min onkel, som efter 2 verdenskrig sprang ud over Cypern. Det virkede fascinerende og fantastisk spændende at opleve. Jeg startede i efteråret 1963 efter, at jeg havde læst en artikel i en avis om faldskærmsporten. Jeg mødte op på Svanemøllekaserne. Her blev jeg mødt af mennesker, som stod i lange rækker og lavede gymnastik og forskellige øvelser. Dengang var det nemlig vigtigt med en god fysisk form, da landingerne var noget voldsommere end de er i dag.

Rullefaldstræning. Det var vigtigt at have en stærk krop, samt at mestre sit rullefald pga. de hårde landinger.

Det var især vigtigt at have stærke ben, så man kunne stå imod de hårde landinger. Vi lavede derfor en masse fysisk træning og vi skulle også til en årlig fysiskprøve, som du skulle bestå. Vi trænede især vores rullefald, både forlæns og baglæns, da vi ikke kunne styre skærmene, så vi vidste ikke hvordan eller hvor hårdt vi landede. Dengang sprang man kun med runde skærme – dem man kender fra 2. verdenskrig. Disse skærme var u-styrbare, så det betød at vinden bestemte hvor og hvor hårdt du landede.”

Og sådan ser man ud lige

før sit første spring

Fillers første spring i 1964 med den runde skærm og reserveskærmen foran på brystet.

Fra vilde mennesker med dødsforagt til en sport under Danmarks Idrætsforbund

Dansk Faldskærms Union (DFU) er en del af Danmarks Idrætsforbund (DIF), som bl.a. betyder økonomisk støtte og en demokratisk struktur, hvor medlemmerne bestemmer retningen for DFU. Filler var med til at gøre DFU til en del af DIF. Det handlede om at formidle det sportslige aspekt ved at springe i faldskærm:

”Da vi skulle til optagelsessnak hos DIF, var det vigtigt at vi kunne overbevise DIF om, at vi var en sport med medlemmer der trænede seriøst. Det var ikke nogen nem opgave. Dengang opfattede man faldskærmsudspringere, som nogle vilde mennesker der i dødsforagt hoppede ud af fly. Dengang konkurrerede vi også kun i Stil og Præcision, men det var heldigvis nok til at vi kunne blive en del af DIF. Optagelsen havde stor betydning for DFU. Der kom bl.a. en helt anden økonomi i sporten, et lønnet sekretariat og en demokratisk struktur med bestyrelser og udvalg. Det betød også en navneforandring. Dengang hed vi Dansk Faldskærmsklub, men man må ikke have ”klub” i sit navn, når man er et forbund eller en union – derfor blev vi til Dansk Faldskærms Union.

Generalforsamling i 1966. En af de første efter optagelsen i DIF.

55 års instruktørvirke blev drevet af at se glæden ved at springe i andre

”I begyndelsen havde vi ingen danske instruktører, så vi måtte hyre instruktører ind fra Sverige, som var lidt bøvlet. Derfor måtte vi lave nogle regler og derefter få nogle danske instruktører, og så blev jeg altså en af de første. Det som har holdt mig kørende gennem 55 år, er belønningen ved at se glæden i elevernes øjne efter deres første spring. De er helt oppe at køre og det er fantastisk at se, og så er der noget interessant ved at få organisationen og klubberne til at køre. I begyndelsen rejste jeg landet rundt og arbejdede som instruktør, hvor vi tog folk op til prøver, dengang hed det træningstilstandsprøve, hvor man skulle bevise man var i rimelig fysisk form. Det foregik frivilligt, så det var et stort arbejde, men det var spændende og sjovt.”

"Vi landede 3-4 gange før vi var færdige med at lande"

Udover sit langvarige virke som instruktør, kastede Filler sig også over konkurrencespring. Især Præcisionspring fangede hans interesse. Filler beskriver især landingen, som noget anderledes end det er i dag:

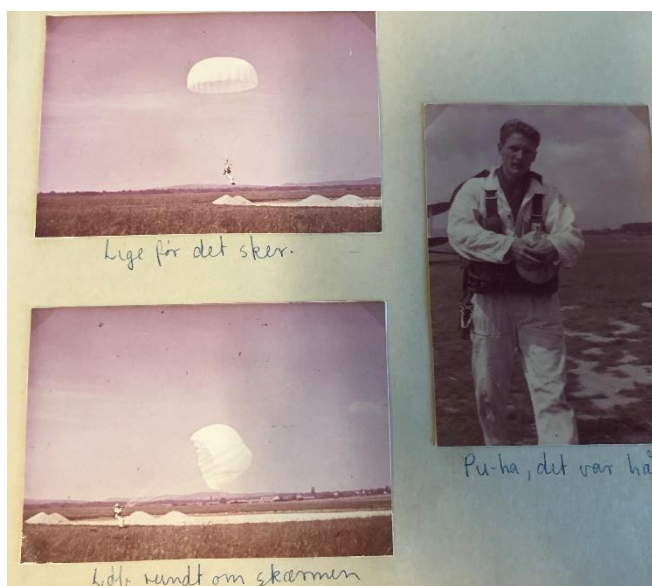
"Til præcisionskonkurrencerne landede vi i en slags grusgrav i meget høj fart. Der var efterhånden kommet styrbare skærme og lige før landingen styrede man med vinden, så der var virkelig tryk på. Jeg plejede at sige, at vi landede 3-4 gange, før vi var færdige med at lande – selvom det selvfølgelig var den første landing, der gav point. Her kom rullefaldstræningen virkelig til gavn!"

De hårde landinger gjorde, at man ofte havde småskader, men værre var det nu heller ikke, fortsætter Filler:

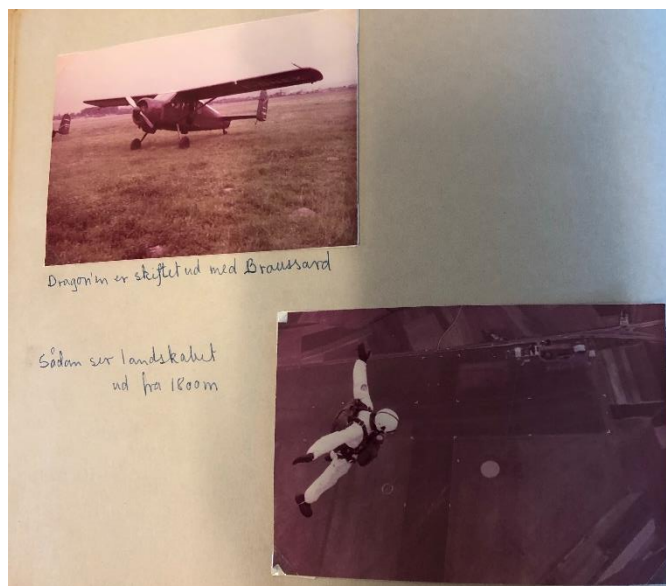
"Selvom jeg ikke springer længere, efter jeg sprang min akillessene i forbindelse med et spring, har datidens hårde landinger blot givet lidt knubs og blå mærker. Jeg har også fornyelig afleveret mit instruktørcertifikat, men pga. nye regler, kan jeg stadigvæk hjælpe til i klubben ved at tale springerne ned i radioen – så jeg kommer stadig på springpladsen og det er jeg rigtig glad for. Det er skønt stadigvæk at gøre mig nyttig og fortsat være en del af miljøet."

Ben i gips på springpladsen var ikke noget sjældent syn dengang

Landing i grusgrav med den runde u-styrbare skærm.

Afhop. Dengang sad reserveskærmen på brystet af springeren.

Poul Erik blev til PE som til Pillerik som blev til Filler

Historien bag kælenavnet Filler, er der ikke noget særligt ved, men ifølge Filler, siger kælenavnene noget særligt om miljøet i sporten:

"I begyndelsen blev jeg kaldt PE, fordi Poul Erik åbenbart var for langt, men der opstod et problem, da vi fik et medlem af samme navn. En dag blev jeg kaldt for "Pillerik" og det blev så til Filler. Så det er egentlig den enkle og udramatiske historie bag det. Øgenavnene vi får i sporten, er en hyggelig ting. Der er en del springere, som kun bliver kaldt deres øgenavn og få, eller ingen, kender deres borgerlige navn. Det er en lidt sjov ting, som også fortæller noget om kulturen og samværet i miljøet – vi hygger os og kommer hinanden ved", siger Filler og tilføjer:

"Netop vores kultur med et fantastisk sammenhold og fællesskab, synes jeg, er vigtig at bevare. I dag oplever jeg lidt et kulturskift i faldskærmsporten og i Danmark, hvor mennesker skal prøve en masse ting af en enkelt gang og så videre til det næste uden yderligere interesse. Det er der jo ikke noget i vejen med som sådan, men det sætter desværre sit præg på miljøet. Vi har brug for medlemmer, som bliver en del af sporten og miljøet, så vi får flere og nye legekammerater på himlen, samt flere konkurrencespringere og flere instruktører.

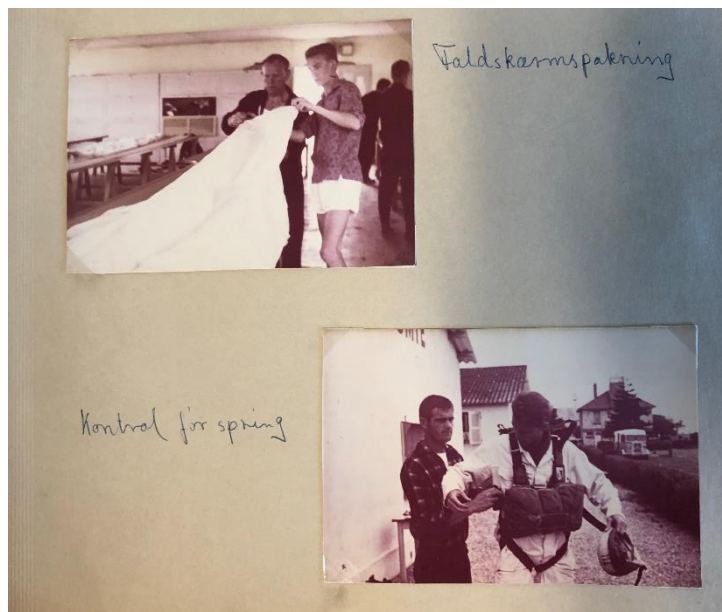

Fællesbilleder og det gode sammenhold har altid været en stor del af miljøet i faldskærmsporten

"Som nybegynder skal man have en stærk psyke"

I DFU er der en relativ høj medlemsudskiftning. Mange elever starter i sporten og stopper hurtigt igen. Ifølge Filler sker det blandt andet fordi man som ny elev, skal have en rimelig stærk psyke for at blive en del af det sociale miljø:

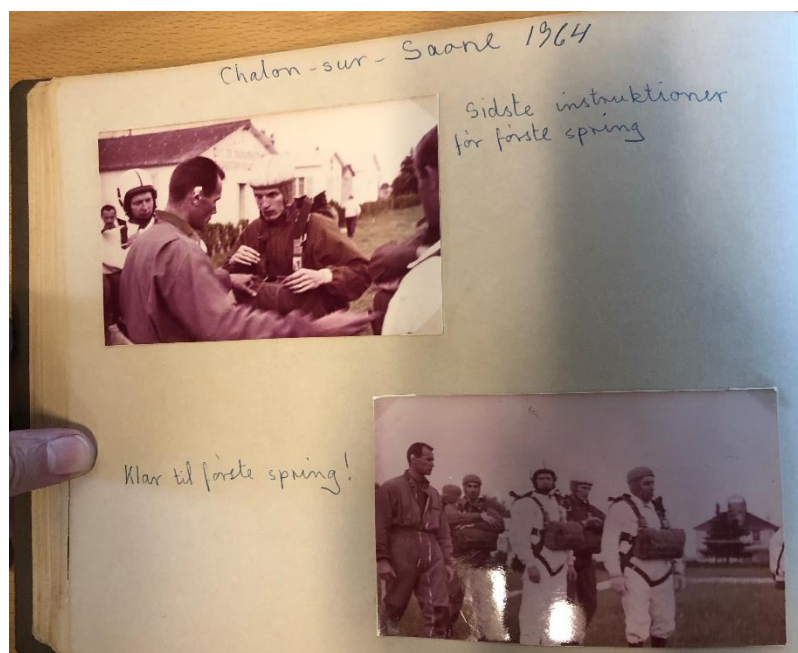
At elever stopper hurtigt igen, har altid været et problem for os. Det er desuden en akilleshæl for rigtig mange sportsgrene. Vi har altid haft svært ved at holde på medlemmerne, selvom vi kæmper en brav kamp for at få nye til at blive i sporten. Vi har et fantastisk godt miljø, men som ny kan det være svært at blive en del af det. Springerne er optaget af deres spring og deres springkammerater, så de har ikke noget særligt fokus på nye i miljøet. Og som instruktør har man ret travlt, så det kan være svært at tage sig af den enkelte elev."

Skæmpakning og kontrol før spring

Filler har ikke den konkrete løsning på hvordan vi kan fastholde flere af vores medlemmer, men tilføjer dog:

Det kræver et generelt mind-set samt en særlig opmærksomhed på nye i sporten. Vi skal sørge for, at de bliver taget under armen, så de kan blive en del af fællesskabet. Men det er en svær opgave, som vi har arbejdet med i over 50 år.

Sidste instruktioner før første spring.

Du kan stadig møde Filler på springpladsen.

Selvom Filler ikke længere er aktiv springer eller instruktør, kan du stadig møde ham på springpladsen og måske høre ham i radioen:

"Jeg springer ikke længere og jeg er heller ikke længere instruktør, men jeg kommer stadig på springpladsen, hvor jeg kan gøre mig nyttig ved blandt andet at tale elever ned i radioen. Det er skønt, at jeg fortsat kan være en del af miljøet og sporten, og nu har jeg tid til at tage en hyggesnak med de nye medlemmer.

Vi siger mange tak for snakken med Filler og glæder os til at møde ham på springpladsen.

